

Den parlamentariske krisen i Storbritannia 2022

Opprinnelig publisert på ci-ic.org, 21. november 2022.

Proletarer i alle land, foren dere!

Imperialismens nedbrytning: Den voksende strømmen av avvisning og krisen i parlamentarismen

Den parlamentariske krisen i Storbritannia 2022

«What, generally speaking, are the symptoms of a revolutionary situation? ... (1) when it is impossible for the ruling classes to maintain their rule without any change; when there is a crisis, in one form or another, among the 'upper classes', a crisis in the policy of the ruling class, leading to a fissure through which the discontent and indignation of the oppressed classes burst forth. For a revolution to take place, it is usually insufficient for 'the lower classes not to want' to live in the old way; it is also necessary that 'the upper classes should be unable' to live in the old way.»

– V. I. Lenin, The Collapse of the Second International

Den britiske imperialismen gjennomgår sin andre parlamentariske krise dette året. Det herskende konservative partiet har et solid flertall i parlamentet etter 2019-valget, hvor de fikk den høyeste prosentandelen av stemmer som de har fått siden 1979, hvilket ga dem 365 av de 650 setene i Underhuset. Selv i denne situasjonen klarer de ikke å herske rolig og stødig, med resultat at to av deres statsministre har vært nødt til å fratre på mindre enn to måneder.

Den britiske imperialismens forrige statsminister Liz Truss holdt vervet i bare 45 dager før hun kunngjorde sin fratreden. Dette skjedde etter hennes spektakulært mislykkede «minibudsjett», hvor hun hovedsakelig siktet på å kutte skattene for borgerskapet, men hadde ikke noen tiltak for å kompensere for tapte skatter utover å låne penger og bønner om at det skulle lede til vekst av den britiske økonomien.

Like etter budsjettet hennes ble kunngjort styrtet verdien av pundet til det laveste noengang sammenlignet med den amerikanske dollaren, og prisen på obligasjoner fra den britiske regjeringen kollapset. Budsjettet ble dårlig gjenopplivet av den andre imperialisten og ble til og med offentlig kritisert av Det internasjonale pengefondet.

Liz Truss' forfeilede økonomiske tiltak viste at hun ikke kunne tjene interessene til den britiske imperialismen, og hun mistet raskt støtten i partiet sitt, hvilket ledet til at hun gikk av rett over en måned etter at budsjettet hennes var kunngjort. Den nåværende situasjonen i den britiske imperialismens parlamentariske system er nok et eksempel på den pågående sykliske, og i enda større grad den generelle og endelige krisen i imperialismen, som befinner seg på sitt langtkomne nedbrytningsstadium. De herskende klassene viser tydelig at de ikke er i stand til «å opprettholde deres herredømme som før; ... det er en krise ... blant de «øvre klassene», en krise i den herskende klassens politikk», en tendens som tiltar ikke bare i Storbritannia men også i andre imperialistiske land.

Den objektive situasjonen er lys for oss, samtidig er også den subjektive situasjonen i vår favør, ettersom kommunister over hele verden marsjerer fremover for å konstituere eller rekonstituere det kommunistiske partiet i deres land, eller utvikler det, innleder og utvikler folkekriger, som en del av og i tjeneste for den proletariske verdensrevolusjonen. Verdens folk utvikler også den nasjonale frigjøringsbevegelsen, og motsetningene mellom imperialistene

og den harde kampen for gjenoppdeling intensiveres. Enkle kjennsgjerninger som ingen kan benekte.....

Kommunistene marsjerer fremover mot deres gjenforening, med den Forente maoistiske internasjonale konferansen, som vil bli fødselen for proletariatets nye internasjonale organisasjon – en krigsmaskin – en kampmaskin som heiser marxismen-leninismen-maoismens og den uovervinnelige folkekrigens evigskinnende fane!